

MART 2021

DOĞAN CÜCELOĞLU ANISINA "BİR İNSANIN ANA VATANI ÇOCUKLUĞUDUR"

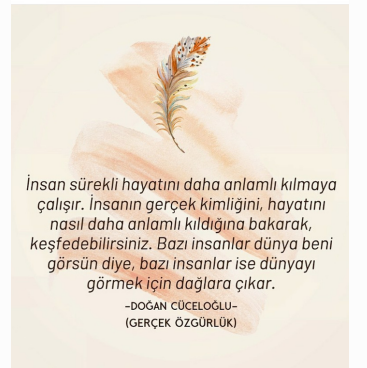
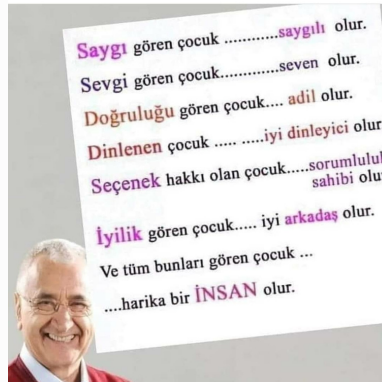
MEHMET RIFAT YALMAN İLKOKULU REHBERLİK SERVİSİ VELİ BÜLTENİ

İLETİŞİM DONANIMLARI KİTABINDAN...

Çocuğun baktığı iki somut şey vardır. Bir,annem babam beni özlüyor mu? İk,annem babam benimle zaman geçirmek istiyor mu? Akşam işten eve döndüğünde genellikle çocuklar anneleri ve babaları ile konuşmak, oynamak yani ilgi görmek isterler.Çocuğun ilgi beklediği o anda genellikle anne ve baba iş gününün sonunda en yorgun anlarını yaşamaktadır. anne babanın çocukla karşışlaşdığı o anla ilgili bilincini duyarlı hale getirmesi çocuğun sağlıklı gelişimi bakımından büyük önem taşır.

"Mükemmel değil,
merhametli çocuklar
yetştirin. Karmaları
ezmeyen, ağaç dallarını
kırmayan, çiçekleri ezip
geçmeyen, sevgiyi
hissetmeyi ve hissettirmeyi
bilen çocuklar."
Doğan Cüceloğlu

DOĞAN CÜCELOĞLU KİMDİR?

Mersin'in Silifke ilçesinde 11 çocuklu bir ailenin en küçük çocuğu olarak 1938 tarihinde dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun olduktan sonra aynı üniversitede akademik kariyerine devam etti. Daha sonra ABD'de Illinois Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Uzmanlık alanı iletişim psikolojisi olan Cüceloğlu kendini geliştirme süreci içinde kitap yazmaya başladı. Amerika'daki görevinden ayrıldıktan sonra ülkemizde kitap yazmaya devam etti. Kitap yazmanın yanı sıra konferans ve seminerler vermeye devam etti. Doğan CÜCELOĞLU kırktan fazla bilimsel makalesi ve çok sayıda kişisel gelişim kitabı ile tanınıyor. Bir millete sevginin gücünü, anne baba tutumlarının önemini, empatinin değerini, insan ilişkilerinde ahlaki değerleri öğreten sevgili hocamız Prof. Dr. Doğan CÜCELOĞLU 16 Şubat 2021 tarihinde Beşiktaş'taki evinde aort damarının yırtılması sonucu hayatını kaybetti. Fikirleri her zaman bizim yol göstericimiz olacak....

Bir gün seminere başlamadan önce kısa boylu güler yüzlü birisi geldi, Hocam elinizi öpmek istiyorum, dedi. Ben el öptürmekten pek hoşlanmadığım için, yanaktan öpüşelim, dedim, öpüştük. Aramızda şöyle bir konuşma yer aldı:

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

– Hayrola, neden elimi öpmek istedin?
– Hocam, üç yıl önce sizin bir seminerinizi katıldım. Hayatım değişti. O seminerden sonra daha mutlu bir ailem var ve size teşekkür etmek istiyorum; onun için elinizi öpmek istedim.
– Ne oldu, nasıl oldu?
– Üç yıl önce şirketimizin organize ettiği iki günlük bir seminerde bizimle beraberdimiz. O seminerin bitişine doğru dediniz ki, “Bir insanın anavatanı çocukluğudur. Çocukluğunu doya doya yaşamamış bir insanın mutlu olması çok zordur.

Bir annenin, bir babanın en önemli görevi, çocuklarının çocukluğunu doya doya yaşamasına olanaklar yaratmaktır.”

Bir süre sustu, bir şey hatırlamak ister gibi düşündü, sonra konuşmaya devam etti:

– Hatta daha da ilerisi için söylediniz; dediniz ki, “Bir ulusun en önemli görevi çocuklarının çocukluğunu doya doya yaşamasına olanaklar yaratmaktır.” Ben bir baba olarak sizi duyduğum zaman kendi kendime düşündüm: Ben bir baba olarak çocuğumun çocukluğunu doya doya yaşamasına fırsatlar yaratıyor muyum?

E

Böyle bir sorunun o zamana kadar hiç aklıma gelmediğini fark ettim. Ben ne yapıyorum, diye düşündüm. Benim yaptığım sınırlı birçok babanın yaptığının aynısıydı. Dokuz yaşındaki oğlum ben işten eve gelince beni görmemeye, benden kaçmaya çalışıyordu. Neden kaçmaya çalışıyordu, biliyor musunuz, Hocam?

– Hayır, neden?

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

Çünkü onu görünce hemen şu soruyu soruyordum. “Oğlum bugün ödevini yaptın mı?” Tuhaf tuhaf bakıyor, gözünü kaçırıyor, daha da sıkıştırınca, hayır anlamına gelen, “cık” sesini çıkarıyordu.

Kızıyordum, söyleniyordum, “Niye yapmıyorsun ödevini!” diyordum. Aramızda sürekli tartışmalar, sürtüşmeler oluşuyordu. Tabii bunun sonucunda bütün aile huzursuz oluyordu. Burada biraz sustu, soluklandı. Sanki hatırlamak istemediği anılar vardı; onların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Sonra konuşmaya devam etti:

Ben sizin seminerinizden çıktıktan sonra düşünmeye başladım. “Ben ne biçim babayım,” diye kendime sordum. Seminer için geldiğim İstanbul’dan çalışma yerim olan Kayseri’ye gidinceye kadar düşündüm; otobüste bütün gece düşündüm ve sonra kendi kendime dedim ki, eşimle konuşayım, biz birlikte bir karar alalım. Diyelim ki bu çocuk isterse beş yıl sınıfta kalsın, ama doya doya çocukluğunu yaşasın.

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

Radikal bir karar!

– Evet, uçta bir karar, ama bu karar içime çok iyi geldi, Hocam. Gerginliğim, üzüntüm gitti, içim rahat etti. Ben eve gelince eşime dedim ki, hadi gel otur, konuşalım. Yemekten sonra oturduk konuştuk, çocuklar yattı biz konuşmaya devam ettik. Seminerde anlatılanları aktardım, böyle böyle diye izah ettim ona ve en nihayet dedim ki, ya benim gönlümden ne geçiyor sana söyleyeyim.

Bizim oğlumuz var ya bizim oğlumuz, o isterse beş yıl sınıfta kalsın, ama çocukluğunu yaşasın! Şimdiye kadar onun çocukluğunu yaşamasıyla ilgili pek bir çaba göstermedik, bir bilinc göstermedik, olurluna bıraktık. Gel şimdi değiştirelim bunu.

– Eşiniz ne dedi?

– Hocam biliyor musun ne oldu?

– Ne oldu?

– Karım hayretle bana baktı ve dedi ki,

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

“Bu ne biçim seminer be! Kim bu adam? Öyle şey mi olur; yok bizim ki çocukluğunu yaşayacakmış! Bizim çocuk çocukluğunu yaşarken öbürküler sınıflarını geçecek ilerleyecek! Öyle şey olmaz.”

Anlıyorum; anne olarak çocuğunun geride kalmasını istemiyor, kaygılanıyor! – Fakat hocam ben pes etmedim, bırakmadım, mücadelede devam ettim. Her gün, her akşam gece yarısına kadar karımla konuştum. Üç gecenin sonunda bana, peki ne halin varsa gör, dedi. – Pes etti, yani. Peki, sen ne yaptın? – İşte onu dediği günün sabahı eşofmanımı, ayakkabımı şöyle kapının yanına bıraktım işe gittim; işten dönünce oğlumun gözüne baktım ve dedim ki, oğlum bugün doya doya oynadın mı? Bana hayretle baktı ve “Hayır!” anlamına gelen “cık” dedi. O zaman, hadi gel beraber aşağıya ineceğiz, oynayacağız, dedim.

Eşofmanımı giydim, ayakkabımı giydim, onunla beraber sokağa çıktık. Pencereden arkadaşları bakıyorlarmış, onlar da sokağa çıktılar; birlikte sokakta oyun oynadık. Akşam saat altıdan sekiz buçuğa kadar sokaktaydık. Eve gelince toz toprak içindeyiz, beraber banyoya girdik, duş yaptık. Havluyla kuruladım, çok mutluyduk ve o günden sonra işten dönünce her gün onunla oynamaya başladım.

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

Her gün, her gün, her gün oynadım. Yedi gün sekiz gün sonraydı galiba, bir gün banyodan çıkarken onu kurulum havluyla, kolumu tuttu, bana döndü ve dedi ki, baba ya, ben seni çok seviyorum.

Hocam nefesim durdu, gözüm yaşardı, konuşamadım. Çünkü farkına vardım ki, şimdiye kadar sevdiğini hiç söylememişti. Düşündüm, şimdiye kadar hiç söylemediğinin farkında değilim; belki ömür boyu söylemeyecekti. “Ne büyük tehlike!” diye düşündüm. Ömür boyu onun bana bu cümleyi söylemediğinin farkında olmayacaktım.

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

– Demek farkına vardın, seni kutlarım. Senin farkına vardığın bu durum birçok anne ve babanın farkında olmadığı gizli, örtük ama önemli bir tehlike!

– İçimde bir şükür duygusu, havluyla çocuğumu kuruladım ve giydirdim ve artık her gün oyun oynamaya devam ettik. Zaman geçti, iki hafta sonra okul, öğretmen veli buluşması için okula davet etti. Daha önceki veli buluşmalarında öğretmen, “Sizin oğlunuz akıllı bir çocuk, ama ödevleri kargacak burgacak yazıyor, dikkat etmiyor. Sınıfta Arkadaşlarını rahatsız ediyor, onları itiyor kakıyor, lütfen onunla konuşun. Ödevlerine ilgi gösterin, sınıfta arkadaşlarını rahatsız etmesin. Ödevlerini doğru dürüst yapın,” demişti.

O nedenle öğretmen buluşmasına gitmekten çekiniyordum. Bu davet gelince ben eşime dedim ki, hadi okuldaki buluşmaya beraber gidelim! Yok, dedi, sen tek başına gideceksin, ben gelmeyeceğim.

Eşiniz gelmek istemedi!

– Hayır istemedi. Ya beraber gidelim, diye ısrar ettim hayır hayır sen yalnız gideceksin dedi. Ben yalnız gittim ve diğer veliler geldikçe sıra bende olduğu halde sıranın arkasına geçtim, sıranın arkasına geçtim ki başka kimse olmadan öğretmenle konuşayım, diye.

Mahcup olacağımı düşünüyordum. Her şeyin daha kötüye gittiğini düşünüyordum. En nihayet bütün veliler öğretmenle konuşmalarını bitirip gittiler. Sıra bende! Öğretmenin karşısına geçtim, bana baktı gülümsedi, siz ne yaptınız bu çocuğa, dedi. Hiç cevap vermedim, öñümü baktım. Lütfen söyleyin ne yaptınız bu çocuğa, dedi. “Çok mu kötü hocam?” diye sordum. Gülümsedi, hayır, kötü değil, dedi. “Artık sınıfta arkadaşlarını hiç rahatsız etmiyor, ödevleri iyileşti, tam istediğim öğrenci oldu. Ne yaptınız bu çocuğa siz?”

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

Herhalde bir baba olarak çok mutlu oldunuz?

– Hocam biliyor musunuz öğretmenin karşısında ağlamaya başladım. İnanamıyordum kulağıma, içimden, vay evladım, biz sana ne yaptık şimdiye kadar, duygusu vardı. Eve geldim, karım yüzüme baktı, gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı.

“O kadar mı kötü?” diye sordu. Ona da cevap veremedim Hocam, ona da cevap veremedim! Ağladım. Daha sonra anlattım. Hocam onun için sizin elinizi öpmek istedim, teşekkür ediyorum. Benim oğlumun ve onun küçüğü kızımın hayatını kurtardınız. Ailemin mutluluğu kurtuldu. Hakikaten bir insanın anavatanı çocukluğuymuş. Anavatanı mutlu olan bir çocuk çalışmasını, okulunu her şeyinin bütün gücüyle yapar ve orada başarılı olurmuş. “Gel seni yeniden kucaklayayım!” dedim. Kucaklaştık.

www.evrimnaitopu.com
@evrimnaitopu

**“ÇOCUKLAR GÜLSÜN DİYE YAŞAYALIM”
ÇÜNKÜ BİR İNSANIN ANA VATANI
ÇOCUKLUĞUDUR.ÇOCUKLAR
GÜLEREK, OYNAYARAK BÜYÜRSE SONUNDA
BÜYÜKLER GÜLER.BÜYÜKLER MUTLU OLUP
GÜLÜMSEYİNCE TÜM ÜLKE, TÜM İNSANLIK
GÜLER.**

PROF.DR.DOĞAN CÜCELOĞLU KİTAPLARI

1. İnsan İnsana (1991)
2. İnsan ve Davranışı (1992)
3. İçimizdeki Çocuk (1992)
4. "MİŞ" gibi Yetişkinler (1994)
5. İçimizdeki Biz (1996)
6. İyi Düşün Doğru Karar Ver (1998)
7. Savaşçı (1999)
8. İletişim Donanımları (2002)
9. Başarıya Götüren Aile (2006)
10. Bir Kadın Bir Ses (2006)
11. Korku Kültürü: Niçin Miş Gibi Yaşyoruz? (2008)
12. Onlar Benim Kahramanım (2009)
13. İnsan İnsana Sohbetler (2011)
14. İnsanı Ararken Damdan Düşen Psikolog (2013)
15. Gerçek Özgürlük (2014)
16. Derviş'in Akli: Prof. Ahmet Dervişoğlu İle Sohbetler
17. Öğretmenim Bir Bakar Mısın? (2018)
18. Var Mısın (2021)
19. Geliştiren Anne-Baba (2021)

Çocuklarını olumsuz yönde sürekli eleştiren, kısıtlayan onların duygu ve düşüncelerini doğal bir biçimde ifade etmesini engelleyen anne babalar pısrık, çekingen, içine kapalı, alıngan bireyler yetiştirirler.

- Doğan Cüceloğlu -

İnsan İnsana

EGER BİR ÇOCUK HOŞGÖRÜYLE YAŞARSA SABIRLI OLMAYI ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK TEŞVİK EDİLEREK YAŞARSA ÖZGÜVENİ ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK DEĞER VERİLEREK YAŞARSA SAYGILILIK ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK EŞİTLİK ORTAMINDA YAŞARSA ADALETTİ ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK GÜVEN DUYGUSU İÇİNDE YAŞARSA İNANMAYI ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK BEĞENİLEREK YAŞARSA KENDİSİNDEN HOŞLANMAYI ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK DOSTLUK İÇİNDE YAŞARSA DÜNYADA SEVGİ ARAMAYI ÖĞRENİR.
EGER BİR ÇOCUK SEVGİ İÇİNDE BÜYÜRSE GÜVENMEYİ ÖĞRENİR.

ÇOCUK AİLENİN, AİLE DE TOPLUMUN ÜRÜNÜDÜR;
ÇOCUK YAŞADIĞINI ÖĞRENİR.

46

"Çocuğunuzla
şimdiki günleri
ancak bir kere
yaşayacağınızın
farkındasınız
değil mi? "
Doğan
CÜCELOĞLU

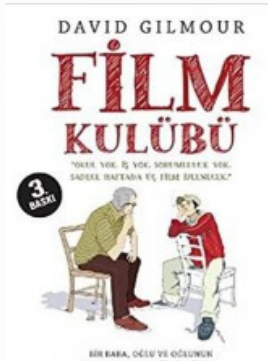
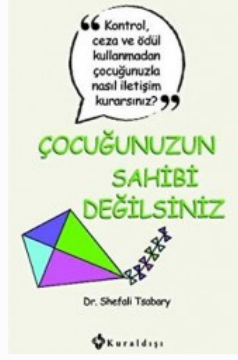
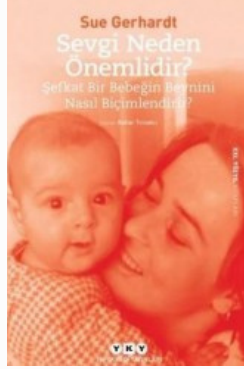
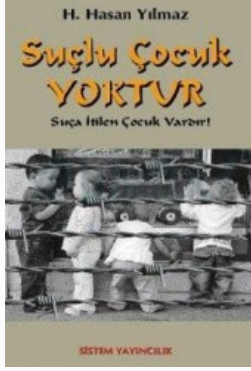
"Çocuğumun keşkeleri az olsun"
diyorsanız, hata yapmasına
izin verin...

- Doğan Cüceloğlu -

"Kendinizi geliştiremezseniz
çocuğunuzun da geliştiremezsiniz.
Önceliğiniz kendinizi keşfetme
ve geliştirme olmalıdır.
Çocuğunuzun hayatındaki
en güçlü rol model, en güçlü tanıksınız."
Doğan Cüceloğlu

PROF.DR.DOĞAN CÜCELOĞLU'NUN ANNE BABALAR İÇİN ÖNERDİĞİ KİTAPLAR

Çocuklarımızın içten gülebilmelerini sağlayabilmek ümidi ile...

Mehmet Rifat Yalman İlkokulu Rehberlik Servisi olarak Prof.Dr. Doğan Cüceloğlu'nu rahmetle anıyoruz.

Ayşegül ÜNLÜ

Mehmet Beşir KURUL